

Άδραξε τη μέρα όμως μην παραλείψεις και την

νι

Ορ

“...ξέρεις...ο χρόνος έχει τον τρόπο του

να κινείται γρήγορα δίχως να το καταλαβαίνεις ότι περνάνε τα χρόνια.

Σα χθες ήταν που ήμουν νέος, νιόπαντρος και ξεκινούσα την ζωή μου με την σύντροφο μου.

Παρόλα αυτά φαίνεται σα να ήταν πριν από αιώνες, και αναρρωτιέμαι που πήγαν όλα αυητά τα χρόνια. Ξέρω πως τα έζησα όλα. Εχω κάποιες εικόνες πως ήταν τότε τα πράγματα..οι ελπίδες και τα όνειρά μου.....

...αλλά ναμαστε εδώ τώρα... ο χειμώνας της ζωής μου και με πιάνει απροετοίμαστο..Πως έφτασα εδώ τόσο γρήγορα; Που πήγαν τα περασμένα χρόνια, που πήγε η νιότη μου; Θυμάμαι πως κοιτούσα τους μεγαλύτερους και έλεγα πως είναι τόσο πολύ μακριά από μένα και πως ο χειμώνας ήταν τόσο μακριά που ούτε καν μπορούσα να φανταστώ πως θα είναι.

...αλλά νατος...οι φίλοι μου κοντεύουν να πάρουν σύνταξη... έχουν ήδη γκρίζα μαλιά, κινούνται πιο αργά και τώρα τους κοιτάω και βλέπω έναν μεγάλο άνθρωπο.

Κάποιοι είναι σε καλύτερη κατάσταση και κάποιοι άλλοι σε χειρότερη κατάσταση από μένα...αλλά η μεγάλη αλλαγή φαίνεται. Σαν κι εμένα η ηλικία αρχίζει να φαίνεται και δεν είμαστε πια εκείνοι οι νέοι και ζωηροί...αλλά είμαστε σαν κι εκείνους τους μεγάλους που βλέπαμε και σκεφτόμασταν πως δεν θα γίνουμε ποτέ...

Και νάμαι τώρα σ αυτή την καινούργια περίοδο της ζωής μου απροετοίμαστος για όλους τους πόνους, για την απώλεια της δύναμης και της ικανότητας να πάω και να κάνω όσα εύχομαι να είχα κάνει αλλά ποτέ δεν έκανα. Αλλά τουλάχιστον ξέρω ότι παρόλο που ήρθε ο χειμώνας, και δεν είμαι σίγουρος πόσο θα κρατήσει..ξέρω ότι όταν τελειώσει θα τελειώσει πάνω στη γή...θα τελειώσει. Θα ξεκινήσει μετά μια καινούργια περιπέτεια.

Ναι έχω μετανοιώσει για διάφορα πράγματα. [\(περισσότερα...\)](#)